

FILM + AZ ÁLOMMELŐ VÉGET ÉR

A hónap dolgozója

A kormány szigorú takarékosági intézkedéseket rendel el. Mi sem természetesebb, mint hogy a Tisztelt Ház tagjai nem magukon húzzák meg a nadrágszíjat, hanem a közalkalmazottak számát akarják csökkenteni. Amikor a limoges-i Vízügyi és Erdészeti Igazgatóságon összehívják a munkatársakat, és ismertetik, ki mindenki élvez mentességet az új rendelet alól, kezdve a házasoktól, a gyereket egyedül nevelőkön át azokig, akik beteg családtagjaikról gondoskodnak, Vincent (Jérome Commandeur) marad az egyedüli áldozat. Pedig reményei szerint itt „nyugdíjas” állásra talált. Gyerekkorában is azt felelte a tanár úr „Mi leszel, ha nagy leszel?” kérdésre, hogy közalkalmazott. A családi hagyományt követte. Kisfiúként bejárt apja munkahelyére, és látta, hogy ott egyáltalán nem tornyosulnak a feladatok, mindenki hivatali időben intézi a magánügyeit, trécsel telefonon a haverokkal, sőt a fodrászt is az irodába rendeli be. Vincent is kihasználta az összes közalkalmazotti kedvezményt, meg az ügyfeleket, akik fürjcskével, ezzel-azzal lepték meg, hogy

gyorsabban pecsét kerüljön a kérvényükre. A miniszteri biztos Isabelle (Pascale Arbillot) feladata, hogy a kirúgandó közszolgák ország-szerte aláírják a szűkmarkú végkielégítéssel járó felmondásukat. Enélkül nem lehet senkit elbocsátani, legfeljebb áthelyezni máshová, más munkakörbe. Isabelle buzgó, mert az előmenetele függ a felbontott munkaszerződések számától. De Vincent-ban emberére talál. Őt nem érdekli az apránként emelt végkielégítés összege. Ahogy azzal a megpróbáltatással is szembenéz, hogy a faluszéli viskókba kézbesítse a kisajátítási végzést, és nehézfiukat őrizzen. Csak akkor inog meg, amikor Grönlandon kellene megvédenie a kutatókat a jegesmedve-támadástól. Ekkor azonban az eddigieknél is csavarosabb fordulatot vesz a cselekmény. Az író-rendező és a főszerepet alakító Jérome Commandeurnek a francia államapparátust karikírozó fergeteges komédiája más nemzeteknek is önismerteti mintát nyújt, legalább a mozilátogatók szintjén.

VERTIGO MÉDIA

TÁRLAT + HOMOK ÉS KARC

Szlávics László, ifj.: Kaddis ideje

Ha nem kérdezik tőlem, mi az idő, akkor tudom. Ám ha kérdezik tőlem, akkor nem tudom. Ezt az aforizmatömörségű szentágostoni vallomást idézte fel „kollegája”, Szlávics László, ifj. frissen megnyílt kiállításán Gábor György. A szavakkal megfejthetetlen fogalomról meditál, és igen: filozofikus gondolkodó szobrász a végtelen témát leszűkítve mond objektjeivel egy-egy imát a múlt és a jelen áldozataiért, gyászolni való történéseiért. Mert ideje van a kaddisnak – állítja kiállítása (és az egyik, hosszú percekre földbe gyökereztető) alkotása címében. Jó néhány éve már, hogy művei alapanyagául Szlávics felfedezte magának az órát, annak zseb-, asztali és fali változatait, illetve a számlapjaikra, fogaskerekeikre, rugóikra hullott roncsokat. Amikből most újabb és újabb variánsokkal találkozhat a látogató. A tematikus kamaratárlat címadó műve (képünkön) viszont egy, a múlt századelőből, netán egy 1944-ben elhurcolt család nappalijából éppen ránk maradt, hétköznapi

KISS-KOHLUT ANDREA

szépségű, örökmozgását vesztett falióra. Melynek dobozába, az inga helyére, az emlékezés héber betűkkel telekarcolt kavicsait helyezte a művész. A tüzetesebb szemrevételezésekor mellbevágó a felismerés: még a karc is csak látszat. A féloklozmnyi kövekre „csupán” az óra ajtájának mesterien megvilágított, feliratokkal díszített üvege vet „árnyékot”. Az emlékezés és az emlékeztetés ezen tárlatát még zaklatottabbá teszi az, hogy a kiállított műtárgyak közül számos esetben kap hangsúlyos szerepet a homok. Az anyag kérlelhetetlen emlékonyságát a művész egy sajátos eljárással, a szemcsék szikrázását megőrzve keményre, rozsdásbarna patinájúvá merevítette.

ERZSÉBETVÁROSI ZSIDÓ

TÖRTÉNETI TÁR, AUGUSZTUS

19-ÉIG

CD + LETLÁR

Kiss László: Vagy sehol – Or Nowhere

Sokaknak lehet ismerős a nyolcvanas évekbeli URH, majd az abból kinőtt Európa Kiadó zenekar basszusgitárosaként Kiss László, jóval kevesebbeknek a Szépművészeti Múzeumban is kiállító komputergrafikusként. A zenei ösvényről 3D-s animátor/Vfx artist terepre áttérve dolgozott Malajziában, hollywoodi produkciókban is, mígnem Ausztráliában, Sydney-ben telepedett le. Két magyar zenész hol máshol találkozhatna össze a világban, mint egy

harmadik magyar zenésznél: a szintén Ausztráliába költözött Orszáczky Jackie-nél, a legendás Sirius zenekar basszusgitárosánál ismerkedett meg Barabás Bélával, ennek a mostani első önálló lemezének a fő szekértolóival. Félre kellett tenni a basszusgitárt, mert azon nem lehet dalokat írni. A lemez tíz dala közül a magyarul megszólalók a bensőségebbek, angolul a globális pusztítást, pusztulást terelik elének az eget és a csillagokat hosszú hónapokra kitakaró erdőtüzek. Közösségi támogatással, a legendás londoni Abbey Road-i stúdióban

utómunkával kevert összegző album született: leginkább líra, de tangó és dühös gerontopunk is belefér.

MAGÁNKIADÁS